

učitelj so nam rekli, da je Hofer ljubil svojo domovino pa tudi cesarja avstrijskega. Pri-povedujejo nam tudi iz slovenske zgodovine, kako je bilo nekdanj todi po naših krajih, ko so strašni Turki prihajali tam od Bosne morit in požigat in kako so s seboj vlačili dečke, kateri so potem postali turški janičarji. Povedali so nam tudi prav lepo pesem o Ravbarju, katere si pa nisem vse zapomnil. Govori pa o bitvi pri Sisku, kjer so Slovenci Turke premagali. Škoda, da pesmi ni v berilu. Dve kitici vem še dobro. Glasita se:

Paša stopa ob potoci,
Gromeč boben nosi v roci,
Jezan trdo vanj teleba,
Da razlega se do neba.

Turek ima vel'ke hlače,
Dolge, dolge pa mustače;
Bi vratove naše ugledal,
Kdo ve, kaj nam bi povedal.

Ko nam povest povedó jedenkrat, tudi dva-krat, velé nam, naj jo lepo po slovensko za-pišemo v poseben zvezek. Jaz sem tako popisal že ves zvezek; o božiču Vam ga pokažem in Vam tudi prečitam vse lepe povesti iz njega. Nad tem zvezkom imam še prav posebno ves-elje. Gospod učitelj so nam rekli, da se s takim spisovanjem najbolje urimo v svojem materinem jeziku. In lepo pisati slovenski in pa govoriti bi tako rad znal.

Samo jedna reč je, katera mi ni všeč v šoli: ljubljanski nagajivci. Kakih pet součencev je namreč, vsi so Ljubljancje in največji, ki de-lajo vsako uro nemir v šoli, tako, da gospod

učitelj ne morejo mirno govoriti, temveč mo-rajo večkrat svariti, hudovati se, tudi palico prijeti, pa vse nič ne pomaga. Zadnjič jim je tak porednež palico zlomil, ko so ga hoteli švrkniti. Da ni teh, kako prijetno bi bilo, ko-liko več povestij bi slišali! Saj pravijo gospod učitelj: Če bodeite mirni, povem vam to in to. Pa onih se nič ne prime. Imajo tudi tako čudna imena, da še nisem nikdar slišal takih, n. pr.: Mizrle, Cigan, Smrdú; dva pa že po imenu ka-žeta, kaj sta, namreč Koprivec in Brencelj. Ko-privec je največji, uči se ne nič, vselej prepozno pride v šolo in še takrat samo nagaja. Zato so mu gospod učitelj rekli: Kopriva ne pozebe. Brencelj je pa res pravi sitni brencelj. Še ne-kega tovariša imam, tudi Ljubljancjana, kateri se mi res smili. Piše se za Valentina Vrharja. V šolo pride sicer vsak dan, pa najmanj za jedno uro prepozno. Govori pa ne nič; v zadnji klopi sedi, in kakor se vsede, tako obsedi. Ne-kateri se norčujejo iz njega, on pa ne zameri, tudi ne udari nikogar. Ne zna pa tudi nič. Jeden-krat sem ga vprašal, zakaj tako mirno sedi v šoli, pa ni nič odgovoril. Pa že vem, zakaj. Pred nekaj dnevi sem ga videl sedečega na vozu, s peskom obloženem, in držečega bič v roki, s katerim je poganjal dve kljuseti skozi mesto. Sedaj vem vse: Tine je mestni voznik in ob jednem učenec. Zato pride ves truden v šolo in nič ne zna, samo malo čitati. Pa ga imam vendar rad, saj je dober. Če ga srečam voze-čega po mestu, vselej ga pozdravim. Sicer pa se s součenci iz Ljubljane ne pajdašim. Nekaj prijateljev imam, a ti so od drugodi. O njih Vam bom že še pisal, kako dobro znajo v šoli in kako lepo se vedó. Bodite zdravi, ljubi oče!

Prijateljem.

Prijatelji, od mlada znani,
V poslednji nōči leta zbrani
Pojémo lahkodušno, vneto.
Nevidno pa, kot v morju kaplja,
V brezmejno večnost se potaplja
Staro leto.

Polnočni zvon zapoje skoro,
Obsije solnce plan in goro,
S snegovi težkimi odeto.
Iz spanja jutri se vzbudimo,
Objelo že je staro zimo
Novo leto.

Tako večeru dan odjenja,
Tako se leto z letom menja,
K verigi časovni pripeto.
Veselja, upa manj pričara,
Teló nam in srcé postara
Vsako leto.

Zamišljeni v minule dneve
Spominov čujemo odmeve.
Ohranimo je v duši sveto!
Človeška dóba je minljiva;
Ne vemo, kaj v naročju skriva
Mlado leto.

Ta črna zemlja je globoka,
Polaga vanjo smrtna roka
Mrličev v jednomer nešteto.
Veseli danes tu sedimo —
Mordà nam mine s prvo zimo
Zadnje leto.

Anton Medved.